

Sygn. akt VI GC 1272/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w L.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w L. kwotę 3 492,65 złotych (trzy tysiące czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 3 453,29 za okres od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 453,29 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 39,36 złotych za okres od dnia 12 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w L. kwotę 1 943,09 złotych (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści trzy złote dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1272/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 stycznia 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w L. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 3 950,83 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Kwota dochodzona pozwem obejmowała zwrot kosztów naprawy pojazdu w kwocie 3 907,16 złotych, skapitalizowane odsetki od kwoty 3 907,16 złotych liczone za okres od dnia 03 października 2015 roku do dnia 23 listopada 2015 roku, tj. kwotę 43,67 złotych oraz zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy w kwocie 553,50 złotych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 03 września 2015 roku należący do Ł. R. pojazd marki J. o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu z winy kierującego innym pojazdem, a który to kierowca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Po nabyciu wierzytelności z tytułu odszkodowania w związku z powyższym zdarzeniem, powód uzyskał opinię techniczną, z której wynikało, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 6 814,09 złotych brutto, podczas gdy ubezpieczyciel wypłacił tytułem odszkodowania jedynie kwotę 2 906,93 złotych brutto.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 lutego 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GNC 132/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Legnicy uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, w uzasadnieniu wskazując, iż przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki wypadku komunikacyjnego zaistniałego w dniu 03 września 2015 roku, w następstwie czego przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie w kwocie 2 906,93 złotych brutto, które wyrównało szkodę, jakiej doznał poszkodowany w wyniku tego zdarzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 03 września 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do Ł. R. pojazd marki J. o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S..

niesporne

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przyznał i wypłacił tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) kwotę 2 906,93 złotych brutto.

niesporne

W dniu 04 listopada 2015 roku poszkodowany Ł. R. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 03 września 2015 roku. O powyższym przelewie wierzytelności zawiadomiono (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S..

umowa przelewu wierzytelności wraz z pełnomocnictwem – k. 12-14 akt, zawiadomienie o przelewie wierzytelności, wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewie – k. 16-17 akt

W dniu 14 listopada 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. sporządził kalkulację naprawy pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 03 września 2015 roku.

Koszt naprawy uszkodzonego samochodu określono na kwotę 6 814,09 złotych brutto.

kalkulacja naprawy – k. 18-28 akt

W dniu 16 listopada 2015 roku (...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w L. fakturę VAT numer (...) na kwotę 553,50 złotych brutto tytułem sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu należącego do Ł. R..

faktura VAT – k. 26 akt

Ł. R. naprawił pojazd marki J. o numerze rejestracyjnym (...), przy czym naprawa została dokonana przy użyciu zamienników, mimo, że wcześniej pojazd ten miał zamontowane części oryginalne (z tym, że błotnik był już wcześniej naprawiany). Naprawa była wykonywana „u tańszych mechaników”.

zeznania świadka Ł. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 19 kwietnia 2017 roku wraz z zapisem obrazu i dźwięku – k. 138-140 akt

W niniejszej sprawie wymiany wymagały m. in. części posiadające uszkodzenia bez związku z przedmiotową szkodą z dnia 03 września 2015 roku, tj. zderzak przedni oraz wcześniej nieprofesjonalnie naprawiane, tj. błotnik przedni prawy. Oznacza to, że zamontowanie nowych oryginalnych części w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji, w zakresie tych dwóch części, spowodowałyby wzrost wartości pojazdu, poszkodowany jednakże nie osiąga w takiej sytuacji korzyści, gdyż w kalkulacji kosztów naprawy uwzględnia się potrącenia nzs (nowe za stare) na cenę błotnika i koszty lakierowania zderzaka. Nadto, z materiału zebranego w sprawie nie wynika, ażeby którakolwiek z uszkodzonych w przedmiotowej kolizji części była częścią inną niż oryginalną, co oznacza, że użycie zamienników nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 03 września 2015 roku do stanu sprzed szkody, przy czym biegły sądowy wskazał, że w dacie szkody nie były dostępne części oryginalne oznaczone symbolem Q.

Zakłady naprawcze w miejscowości S. i okolicach stosowały we wrześniu 2015 roku stawki w kwocie 85-100 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 85-100 netto złotych za godzinę prac lakierniczych.

opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 154-182 akt

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) powstałe na skutek kolizji z dnia 03 września 2015 roku przy uwzględnieniu stawki w kwocie 90/100 złotych netto odpowiednio za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych wynoszą 6 360,22 złotych brutto.

częściowo opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 154-182 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd nie oparł się na przedłożonym przez pozwanego oświadczeniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (k. 66 akt) mając na uwadze, że poszkodowany ma prawo wyboru zakładu naprawczego, któremu powierzy wykonanie naprawy swojego pojazdu i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany, a także, że uwzględnienie oświadczenia zawartego w tym dokumencie naruszałoby zasadę bezpośredniości i stanowiłoby obejście przepisów o dowodzie z zeznań świadków.

Sąd uwzględnił także, uznając je za wiarygodne, zeznania świadka Ł. R., w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazał, że wprawdzie dokonał naprawy pojazdu, ale przy użyciu zamienników, mimo, że wcześniej pojazd ten miał

zamontowane części oryginalne (z tym, że błotnik był już wcześniej naprawiany), a także, że pojazd został naprawiony w sposób „słaby (...), u tańszych mechaników”.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego w zakresie naprawy i eksploatacji pojazdów silnikowych oraz ich wyceny, bezpieczeństwa ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych J. Z.. Biegły sądowy na podstawie akt sprawy wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przywracającego ten pojazd do stanu sprzed kolizji. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Mając na uwadze, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń odnośnie zawartych w niej wniosków, Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej mocy dowodowej i oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia sprawy, czyniąc jednakże własne ustalenia co do celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu wynikające z przyjęcia stawek w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Jak wskazał biegły sądowy, w niniejszej sprawie wymiany wymagały części posiadające uszkodzenia bez związku z przedmiotową szkodą z dnia 03 września 2015 roku, tj. zderzak przedni oraz wcześniej nieprofesjonalnie naprawiane, tj. błotnik przedni prawy, co wynikało także z zeznań świadka Ł. R.. Oznacza to, że zamontowanie nowych oryginalnych części w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji, w zakresie tych dwóch części, spowodowałoby wzrost wartości pojazdu, poszkodowany jednakże nie osiąga w takiej sytuacji korzyści, gdyż w kalkulacji kosztów naprawy uwzględnia się potrącenia nzs (nowe za stare) na cenę błotnika i koszty lakierowania zderzaka. Nadto, z materiału zebranego w sprawie nie wynika, ażeby którakolwiek z uszkodzonych w przedmiotowej kolizji części była częścią inną niż oryginalną, co oznacza, że użycie zamienników nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 03 września 2015 roku do stanu sprzed szkody, przy czym biegły sądowy wskazał, że w dacie szkody nie były dostępne części oryginalne oznaczone symbolem Q.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. ponosi odpowiedzialność za skutki uszkodzenia w wyniku kolizji z dnia 03 września 2015 roku pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...), z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej go ze sprawcą szkody.

Spór dotyczył natomiast wysokości należnego powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w L. odszkodowania obejmującego uzasadnione i celowe koszty naprawy przedmiotowego pojazdu.

Mając na uwadze zakreślony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela

wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Uwzględnieniu podlegają zatem tylko takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu istniejącego przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Koszty naprawy samochodu można zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyłącznie gdy odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku.

Wymaga w tym miejscu podkreślenia, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. sąd bierze pod uwagę stan istniejący w dacie zamknięcia rozprawy. Istotne jest zatem w postępowaniu o odszkodowanie ustalenie, czy poszkodowany naprawił szkodę, czy nie, a jeśli tak, to jakie poniósł wydatki oraz czy te wydatki przywróciły jego stan majątkowy do stanu sprzed szkody. W sytuacji bowiem, gdy poszkodowany naprawi pojazd i naprawa ta przywraca stan pojazdu sprzed szkody (pod każdym względem), rację bytu traci domaganie się odszkodowania wyliczonego według kosztów hipotetycznych, skoro poniesione zostały rzeczywiste koszty naprawy pojazdu prowadzącej do przywrócenia jego stanu do stanu sprzed kolizji.

W niniejszej sprawie jak wynikało z zeznań świadka Ł. R. uszkodzenia pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) powstałe na skutek kolizji z dnia 03 września 2015 roku zostały naprawione przy użyciu zamienników. Tak dokonana naprawa przywracała niewątpliwie pojazd do stanu sprzed szkody pod względem technicznym – tzw. jezdności, jednak nie przywracała stanu sprzed szkody pod każdym względem, jako że elementy podlegające wymianie były elementami oryginalnymi, a to oznaczało, że użycie zamienników nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Nadto, jak wskazał biegły sądowy w dacie szkody nie były dostępne części oryginalne oznaczone symbolem Q. Nadto, w niniejszej sprawie wymiany wymagały m. in. części posiadające uszkodzenia bez związku z przedmiotową szkodą z dnia 03 września 2015 roku, tj. zderzak przedni oraz wcześniej nieprofesjonalnie naprawiane, tj. błotnik przedni prawy, co wynikało także z zeznań świadka Ł. R.. W tej sytuacji zamontowanie nowych oryginalnych części w miejsce zniszczonych w wyniku kolizji, w zakresie tych dwóch części, spowodowałoby wzrost wartości pojazdu, poszkodowany jednakże nie osiąga w takiej sytuacji korzyści, gdyż w kalkulacji kosztów naprawy uwzględnia się potrącenia nzs (nowe za stare) na cenę błotnika i koszty lakierowania zderzaka.

Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa poszkodowanemu przysługuje prawo zastosowania przy naprawie części nowych i oryginalnych. Użycie nowych części do naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji samochodu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości, chyba że chodzi o wymianę takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem albo ulepszeń w stosunku do stanu przed kolizją (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 05 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, OSNC 1981 /10/186 oraz z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111). Także w wyroku 20 listopada 1970 roku (sygn. akt II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie faktycznie przeprowadzona naprawa pojazdu (zamiennikami) nie przywróciła go do stanu sprzed kolizji, powodowi przysługiwało prawo do żądania zwrotu kosztów od pozwanego ubezpieczyciela sprawcy szkody wliczonych według cen części oryginalnych nowych, z zastosowaniem stosownego potrącenia nzs. Sąd rozpoznający sprawę podziela przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 roku (sygn. akt I CR 151/1988), w którym wskazano, iż jeżeli poszkodowany z jakichkolwiek przyczyn wykona naprawę w niepełnym zakresie lub używając niższej jakości części lub materiałów niż technicznie przewidziane w rzeczywistości, nie przywróci w pełni stanu sprzed wypadku – to szkoda jego nie zostanie w całości naprawiona. Jeżeli więc poszkodowany naprawi pojazd, ale w sposób niepełny, nieprawidłowy i niezgodny z technologią producenta, np. przywracając jedynie jego jezdność, ale nie odtwarzając w pełni jego stanu sprzed szkody, to pojazd, którym dysponuje nie jest przecież takim samym pojazdem, jak przed wypadkiem.

Jak wynikało z ustaleń biegłego sądowego, zakłady naprawcze w miejscowości S. i okolicach stosowały we wrześniu 2015 roku stawki w kwocie 85-100 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz w kwocie 85-100 netto złotych za godzinę prac lakierniczych. Zważyć zatem należy, że ani stawki w kwocie 120/120 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych przyjęte przez powoda, ani stawki w kwocie 70/70 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych przyjęte przez pozwanego nie były stawkami rynkowymi.

W ocenie Sądu w sytuacji ustalenia kosztów naprawy przywracających pojazd do stanu sprzed kolizji w sposób hipotetyczny, skoro powód nie wykazał, ażeby wcześniejsze naprawy dokonywane były w warsztatach najwyższych kategorii, ani nie przedłożył faktury za naprawę pojazdu, ani nie wskazał warsztatu, w którym został on naprawiony po przedmiotowej szkodzie, a jak wynikało z zeznań świadka dokonał on naprawy w najtańszych zakładach naprawczych, zasadne jest w ocenie Sądu przyjęcie stawek w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, dokonanie naprawy za tę kwotę było bowiem możliwe w kilku warsztatach naprawczych na lokalnym dla poszkodowanego rynku.

Dokonując zatem stosowanego przeliczenia (w istocie jedynie w zakresie stawki za prace blacharsko – mechaniczne, nie podzielając wniosku o konieczności zastosowania stawki zarówno najniższej w kwocie 85 złotych netto, jak i najwyższej w kwocie 100 złotych netto), Sąd ustalił, iż celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki J. o numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek kolizji z dnia 03 września 2015 roku przy uwzględnieniu stawki w kwocie 90/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych wynoszą 6 360,22 złotych brutto.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wypłacił poszkodowanemu kwotę w kwocie 2 906,93 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 3 453,29 złotych.

W związku z powyższym zasadne było także żądanie powoda w zakresie skapitalizowanej należności odsetkowej liczonej za okres od dnia 03 października 2015 roku do dnia 23 listopada 2015 roku od kwoty 3 453,29 złotych, tj. w zakresie kwoty 39,36 złotych.

Co do kosztów kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda, to ocena, czy koszty takiej ekspertyzy powypadkowej poniesione przez powoda mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, winna być dokonana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne, a także, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a zdarzeniem powodującym szkodę.

W tym miejscu warto przywołać uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku (sygn. akt III CZP 24/04, LEX nr 106617), w której to Sąd przyjął tezę, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosowanie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Wskazać przy tym należy, że kosztorys naprawy został sporządzony przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w L. na zlecenie nie poszkodowanego, tylko powoda, już po nabyciu wierzytelności od poszkodowanego. Tymczasem powód jest podmiotem gospodarczym zajmującym się w sposób profesjonalny dochodzeniem należności z tytułu odszkodowań od ubezpieczycieli, wobec czego nie sposób przyjąć, że nie posiadał fachowej wiedzy, aby zweryfikować poprawność przedstawionej przez ubezpieczyciela kalkulacji i wyliczonego odszkodowania. Co więcej, niewątpliwie jeszcze przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności powód, by skalkulować cenę zakupu tej wierzytelności, podjął czynności zmierzające do oszacowania wartości tej wierzytelności. Wreszcie wskazać należy, że dochodzone przez powoda koszty kalkulacji naprawy nie zostały poniesione przez poszkodowanego, lecz co najwyżej przez powoda, przy czym przedłożona w kserokopii faktura VAT numer (...) z adnotacją o zapłacie należności przelewem do dnia 23 listopada 2015 roku, nie może stanowić w sprawie dowodu na okoliczność rzeczywistego poniesienia tych wydatków. W tym zakresie zatem powództwo jako niezasadne i nieudowodnione podlegało oddaleniu w oparciu o treść art. 6 k.c. a contrario.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z 361 k.c. i art. 363 k.c. oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku zasądając od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w L. kwotę 3 492,65 złotych (pozostała część należnego odszkodowania w kwocie 3 453,29 złotych + skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 39,36 złotych) wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 3 453,29 złotych za okres od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 453,29 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 39,36 złotych za okres od dnia 12 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne (w zakresie zwrotu pozostałej części kosztów naprawy pojazdu, w zakresie części skapitalizowanych odsetek i kosztów prywatnej ekspertyzy) z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów stosowanych a contrario.

Oddaleniu podlegało również żądanie powoda w zakresie zasądzenia od kwoty skapitalizowanych odsetek dalszych odsetek ustawowych za okres od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa, mając na uwadze dyspozycję art. 482 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wytoczenia o nie powództwa, a zatem w niniejszej sprawie od dnia 12 stycznia 2016 roku (co znalazło wyraz w treści punktu I wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 88,40%, a pozwany w 11,60%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 443 złotych (opłata od pozwu – 226 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 000 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 866,59 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana część zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 649,59 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 2 159,61 złotych (88,40% z kwoty 2 443 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 216,52 złotych (11,60% z kwoty 1 866,59 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 943,09 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 13 grudnia 2017 roku